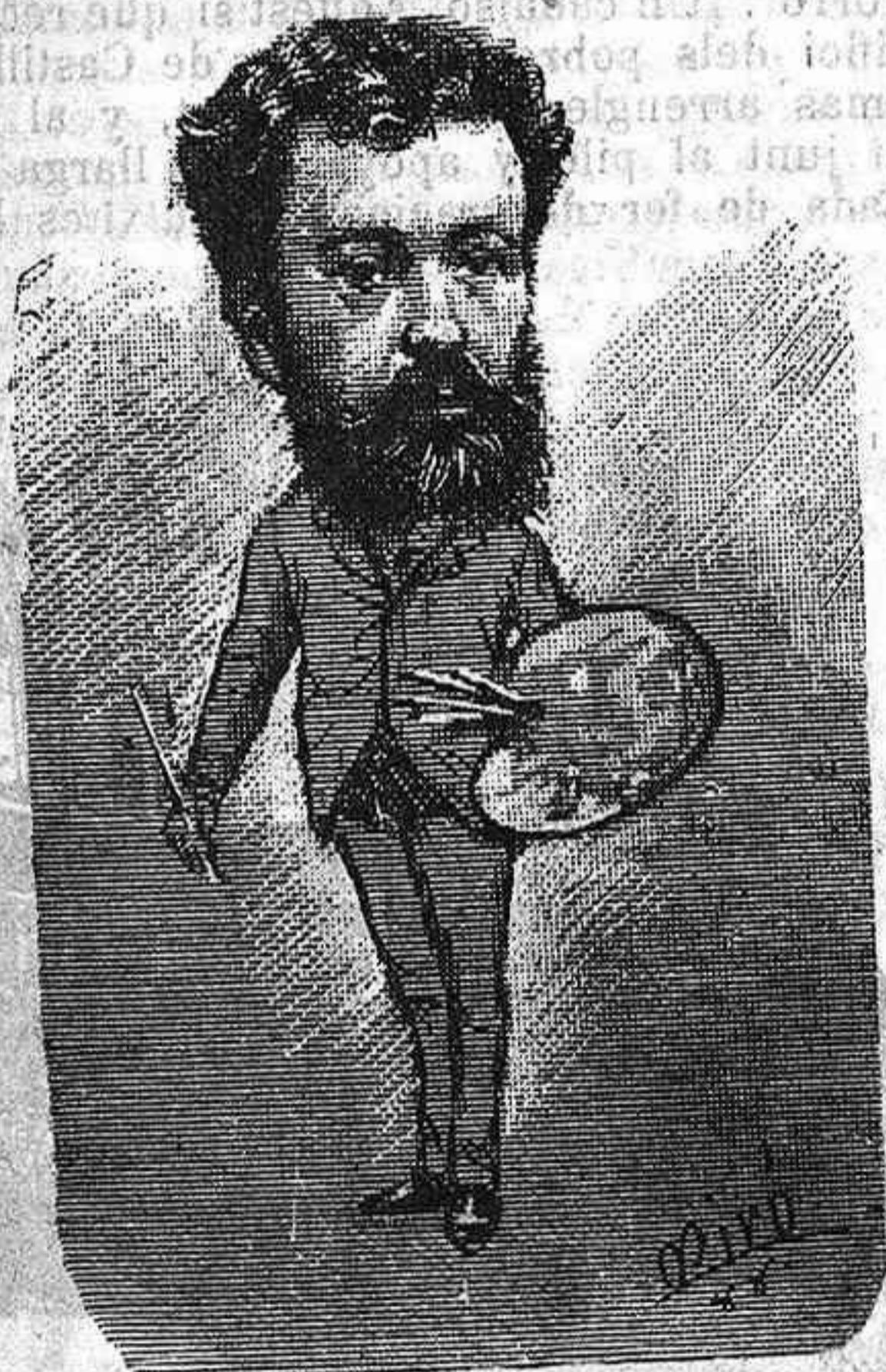

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.**RAIMUNDO DE MADRAZO.**

Elegant com lo primer
y colorista admirable,
goça avuy en tot Europa
d' un renom just y envejable.

DESGAVELL.

Segons una d' aquestas profetissas que han sortit a última hora, 'l món ha de acabar-se 'l darrer dia del any.

Declaro ab tota franquesa que la noticia no m' ha sorprès gens ni mica. Al contrari: crech que la *santa* dona que tal pronóstich ha fet s' ha quedat curta, perque al pas que aném, a darrers d' aquest any me sembla que del món ja no se 'n cantarà gall ni gallina. Y si no del món, de las personas humanas que l' habitém.

Fassinme 'l favor de dirigir un vistasso al seu voltant, y diguinme si may havian presenciat un desgavell tan espantós, tan complet, tan general.

Los crims se succeheixen l' un al altre ab espantosa rapidés, los robos creixen d' un modo pavorós, los suicidis están a l' ordre del día, las fugas de senyoras casadas se repeteixen qu' es un gust, las evasions de noyas solteras y candorosas alcansan una xifra alarmant...

—¿Cóm estém aquí?— crida la gent, esporuguida davant d' aquesta *liquidació social* forrosa.

—¿Que no hi ha justícia en aquest país?—

¡Prou! ¡no n' hi ha d' haver! Aquí hi ha de tot: hasta justícia.

Pero la justícia resulta impotent... ó no se'cóm dirho.

Quan hi ha un crim, un fet qualsevol que aterra l' opinió y comou totas las fibras del sentiment públich, en los primers moments no 's parla de res més que d' alló. La policia corra de dreta a esquerra, buscant pistas, recullint indicis y descubrint senyals; los tribunals treballan com uns desesperats, esbrinant tots los detalls de la cosa; la premsa hi dedica columnas enteras y publica números extraordinaris relatant lo crim ó la fet-

xoria ab una minuïciositat admirable; lo públich, en fi, no pensa en res més que en l'aconteixement que acaba de tenir lloch...

Passan quatre, deu, vint días; un mes, dos, quatre... ¿Què queda d'aquella efervescència, d'aquell moviment, d'aquell clamoreig de la premsa, del públich y de la opinió en general? Un recort confús, que acaba per esborrarse.

Aquí, á Barcelona mateix, s'han comés en poch temps una pila de crims que han agitat extraordinariament l'opinió, y á horas d'ara ¿qué se 'n sab? Unicament se sab... que no se sab res.

Per xó de mica en mica l'escepticisme va arrelantse, se pert la fé y la confiança en tot, y al últim s'acaba per arribar á un estat com l'actual, en que la gent no creu en res més que en lo que t'á la mà, y 's contenta ab arronsar las espalllas senti lo que senti, veji lo que veji, passi lo que passi...

Pero... ara que me 'n adono ¿no es veritat que 'm prenc l'assumpto ab massa serietat y que aquesta arenga comensa ja á tenir lo caràcter de lamentació *esproncedesca*?

Tenen rahò: las miserias socials no valen la pena de que perdém l'humor. Rodi la bola y seguim lo que deyam.

Entre 'ls *esprits forts* y personas de miras elevadas, la plaga de crims y desastres que avuy afligeix á Espanya no ha ocasionat gran sensació.

—Aixó es molt lògich;—diuhen, rihent ab certa malícia—tot aixó son conseqüèncias de la desmoralisació y de las doctrinas disolvents que 's propagan. ¿Cóm volen que aném bè si 's deixa que tothom digui y fassi lo que li dona la gana? *De aquellos polvos...*

—Sí, senyor—replica un altre—lo qu' es jo no m'extranyo de res. Al contrari crech que encara no hem fet més que comensar: de pitjors ne veurém, si no 'ns morim. ¿Han vist lo que van proposar l'altre dia en una reunió anarquista? Que s'estableixi l'amor libre. ¿Qué 'ls sembla?

—¡Tantas cosas proponan!—anyadia un tercer.—Comensant per la supressió dels municipals y acabant per l'abolició de la Santíssima Trinitat, hi ha gent, que posada á suprimir, ho suprimiria tot.

Y embrancantse per aquest istil, los filosos de carrerò no veuhen altre final que 'l derrumbament del univers y de tot l'antich continent.

Pero las personas pacíficas que no se las pegan tan fortas ni pensan en la disolució social ni en l'anarquia, comensan á preocuparse seriament del aspecte que pren la cosa, y llegeixen ab creixent ansietat las noticias que á cada instant arriban, relatant nous atachs á las personas, á la propietat y á la integritat del matrimoni y de la familia.

Sobre tot aquest últim punt es lo que més los amohina.

—Tú, Rafela—diu un marit patriarcal, á la seva costella—¿no tens pas intenció de fugir?

—¡Y ara! ¿ahont vols que vaji?

—¿Qué sè jo! No més t'ho preguntava. ¡Com ara diu que fujen tantas donas!...

—Vès, vès! No m'hi vinguis á mí ab indirectas d'aquesta especie.

—Bè, ja veurás... si per cas, m'agradaria que m'avisessis anticipadament: home previngut, val per dos.—

Un altre pare de familia se las enfila pèl renglò de las fillas, y prevè á la seva dona:

—Mira, Joana, fesme 'l favor de vigilar bè á las noyas.

—¿Per qué? ¿qué sabs alguna cosa?

—No sè res: no més sè que á tal puesto n'ha fugit una, á tal puesto un'altra y á no sè ahont set ó vuit de juntas.

—¡Ah! Serian noyas de poch més ó menos...

—No te 'n fihis d'aixó: diu que ara hi ha una *passa* d'escapatorias. Pel que pugui ser, no las perdis de vista y á la nit...

—Si... y á la nit ¿cóm ho farem? Veyám...

—No hi ha més; un vespre las vetllarás tú y l'altre las vetllaré jo: anirém rellevantnos —

Los matrimonis més felissos son los que no tenen fills ni fillas; pero com que la felicitat no pot ser may complerta, queda sempre 'l punt negre de la seguretat personal.

¿Qui li diu avuy, al home que surt de casa, que tornarà sensé y sense cap desperfecte?

Per xó una senyora que está enterada dels perills que actualment correm, quan veu que 'l seu marit surt al vespre per anar á donar un vol, no 's descuyda may de preguntarli:

—¿Ja te 'n portas lo trabuch?

A. MARCH.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIÓ.

Lo Palau de la Industria.

ESPANYA.—Nau 15.

¡Horror! ¡Un cadalso! Aquest si que recorda 'l sacrifici dels pobres comuners de Castilla Las víctimas arrencgeradas al voltant, y al mitj lo butxí junt al pilò y apoyat en la llarga espasa cansada de fer desgracias. Lo bu'xi es lo *Cid*,

qu' entre las moltas hassanyas que seli atribuixen s'hi conta la de haver donat nom á un bassar de sastreria Si las víctimas decapitadas fossen moros, tot estaria en regla; pero no senyor, son gent del día, nens, joves y hasta honrats pares de familia, tots gent tranquila y pacífica, tan qu' encare n'hi ha algun que porta la bata d'estar per casa.

A poca distancia, l'instalació del moblista senyor Vidal. Lo local, ab sos artesons, sas vidrie-

ras de colors y sos tapissos es espléndit. Dels mobles no puch dirne res: quan vaig passarhi, encare no hi estavan colocats; pero suposo que seran de punta.

Y ara deixant apart algunas pocas instalacions, com la magnifica de objectes artístichs de ferro adamasquinat y cincelat de *Alvarez* de Toledo, la de sedas negres de *Jaume Gut*, la de cussolts de *Ferrer y Cabanes*, la de llevors de *Nonell y fills*, la refineria de sucre dels germans *Puig* de Santander, los sombreros de 'n *Granell* y una mica de mam de *Sitjes* y *Arbòs*, tot lo demès procedeix

de una comarca molt bona; de la simpática, hermosa, activa y laboriosa provincia de *Girona*.

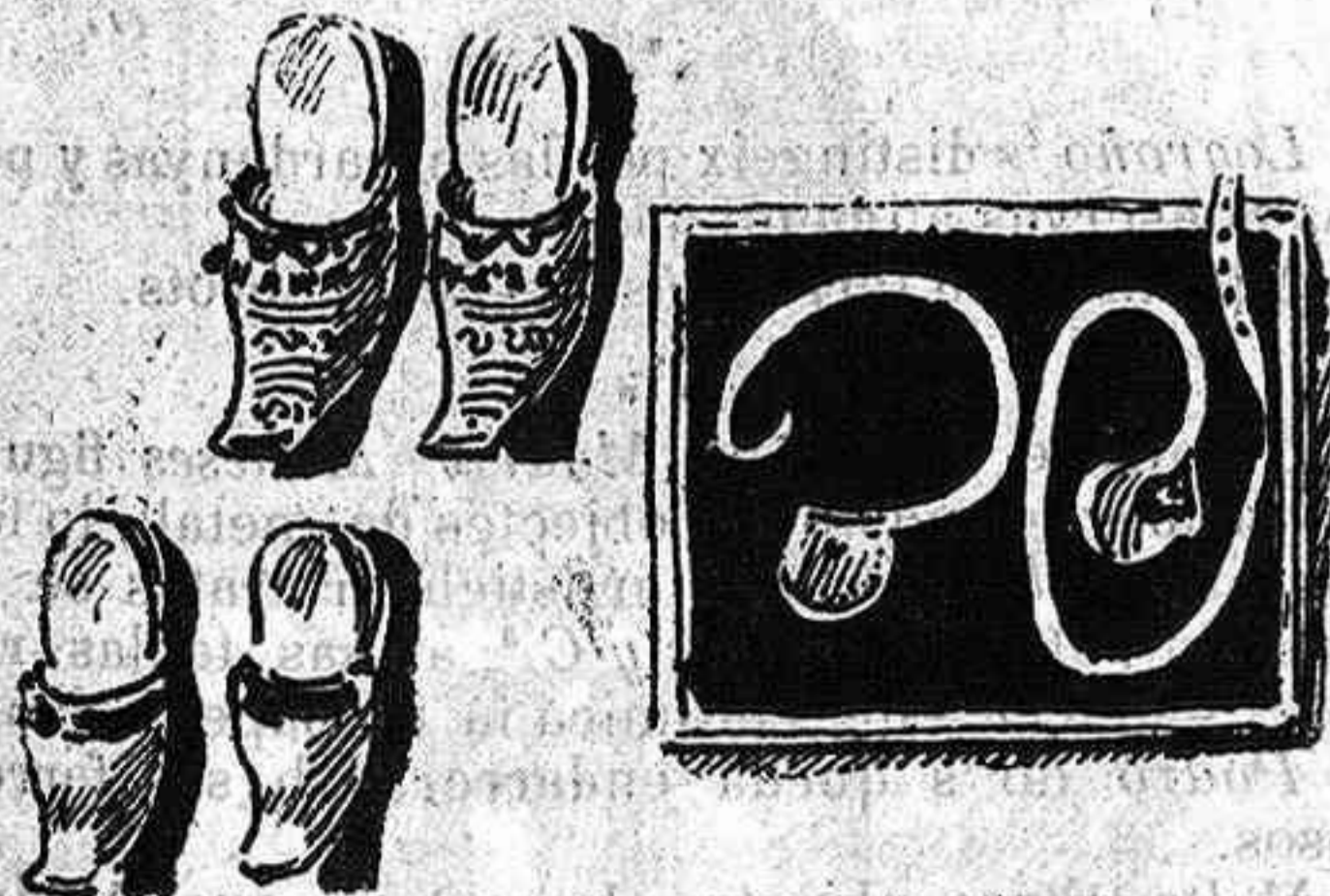
Allá 'ls mármols del Pirinéu, treballats admirablement pèl marmolista *Ventura*; allá 'ls mosáichs de *Pellarin*, tan perfectes, que recordan los mosáichs romans; allá las ayguas minerals de *Sant Hilari*, *Ribas* y *Caldas* de *Malavella*; allá 'ls sants de cartrò pedra de *Berga*, *Vayreda* y *C.^a* de *Olot* y un sens fi de objectes variats, alguns d'ells típicsh y exclussius de aquella provincia.

De *Girona* hi ha ilustrinas y ayguardents. *Puigcerdá* presenta manufactaras de cotò y de llana y canonets de colors al oli, qu' emancipan als nostres pintors de la tutela dels extrangers. *Ribas*, papers y cartulinas. *Besalú*, velocipedos. *Camprodón*, bèn acabats teixits de cotò de *Casabó* y *C.^a* *Arbucias* preciosos cuyros. *Ripoll* ganivets y eynas de pagés (*Font* y *C.^a*) tan notables com pujan serho los millors de *Bélgica*.—*Sant Esteve de Bas*, samarretas.—*Figuera*s, curtits, anís, olis fins y vins generosos, que s' han escapat no sè com de la filoxera.—*Blanes* objectes de suro y calsat ab sola de fusta, elegant y baratíssim.—*Castelló de Ampurias*, vidres decorats, instruments per tocar sardanas y reclams per cassar guatllas.—*La Bisbal*, eynas de taper, forcas, curtits, rajola fina, teulas mecánicas molt bèn fetas y objectes de terrissa.

Alto! Un coleccionista de *La Bisbal* presenta una magnifica collecció de armas oceánicas. Val la pena de parars'hi.

Continuém.

Un industrial de *Santa Coloma de Farnés* hi ha portat una porció d' esclops y un seu conciu-tadá un parell de braguers.

Lo dels esclops va dir:—Si á la Exposició hi ha goteras com diuhen, res més útil que 'ls esclops.

A lo qual va respondre 'l seu vehí:—Com que ab esclops los barcelonins no sabrían anarhi jo hi portaré braguers per si tenian alguna des-gracia.

Olot fa un paper brillant. Apart del Ajuntament, que ha montat una curiosa instalació de productes naturals (ayguas, pedras, grans y fustas), son de veure las sonoras campanas de *Bar-*

berí, las garibaldinas y boinas (los dos extremos) de *Masllorens*, las boinas de *Sagrest* y fills, las típicas barretinas de *Masoliver*, las pastas y cár-

tulinas de fusta d' *Esquena* y *Pons* y molts altres articles com paper de fumar, cordas metálicas, feltres, flassadas y curtits.

De *Sant Joan las Fonts* hi ha una bona instalació de paper.

Y *Sant Feliu de Guixols*, *Palamós*, *La Junquera*, *Cassá de la Selva* y *Palafrugell* representan de una manera brillant la industria tapo-nera.

Un que la visitava deya:—Aquí si qu' en tot trobarem taps.

Pero no senyors: hi ha ademès altres treballs fets de suro ab una delicadesa extraordinaria y una máquina calibradora molt enginyosa.

Total:

La provincia de Girona
activa y adelantada,
está bèn representada
y es digne de una corona.

Nau 16.

Ví al cap y molt ví al péus. Aquesta si qu' está carregada. Al cap, l' instalació colectiva dels culliters de Reus: un gran templete fet d' ampollas y presidit per l' escut de la ciutat, ab la tiara y las claus de Sant Pere. Ca, si alló sembla tot ví de dir missa.

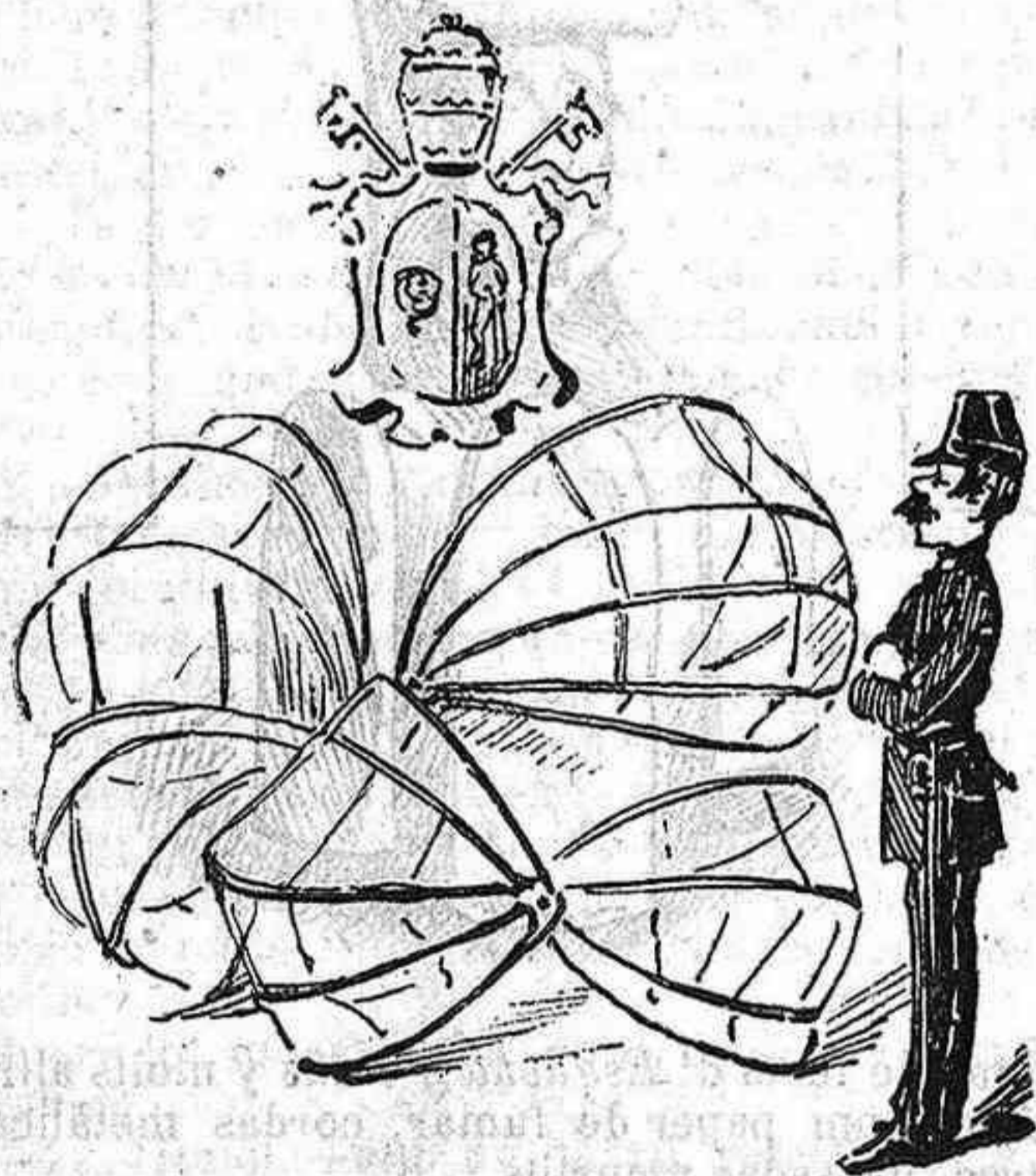
Als péus lo concurs organitzat per l' *Institut de Sant Isidro* que de ví no 'n vulguin més.

Y al mitj, *Jerez* pèl pare y per la mare. Aquesta es la nau del mam. Si un se proposa contar las instalacions, pert lo compte.

Es una cosa qu' espanta
veure tant ví pèl voltant,
que si dos vins fan quaranta
tants vins no sè quant farán.

Reus se presenta molt bè. Apart dels vins, los licors y 'ls olis, exposa fils, mosáichs, guants, calsat, caixas pera guardar caudals, xocolates, curtits y pells doré, sulfat de barita, pastas pera sopa, farinas, botons de nácar, petróleos refinats y una gran instalació de confits, conservas y aixarops, (*Montserrat*) que fa la pols al més pintat. ¡Si es impossible passarhi pèl davant, sense lleparse 'ls bigotis!

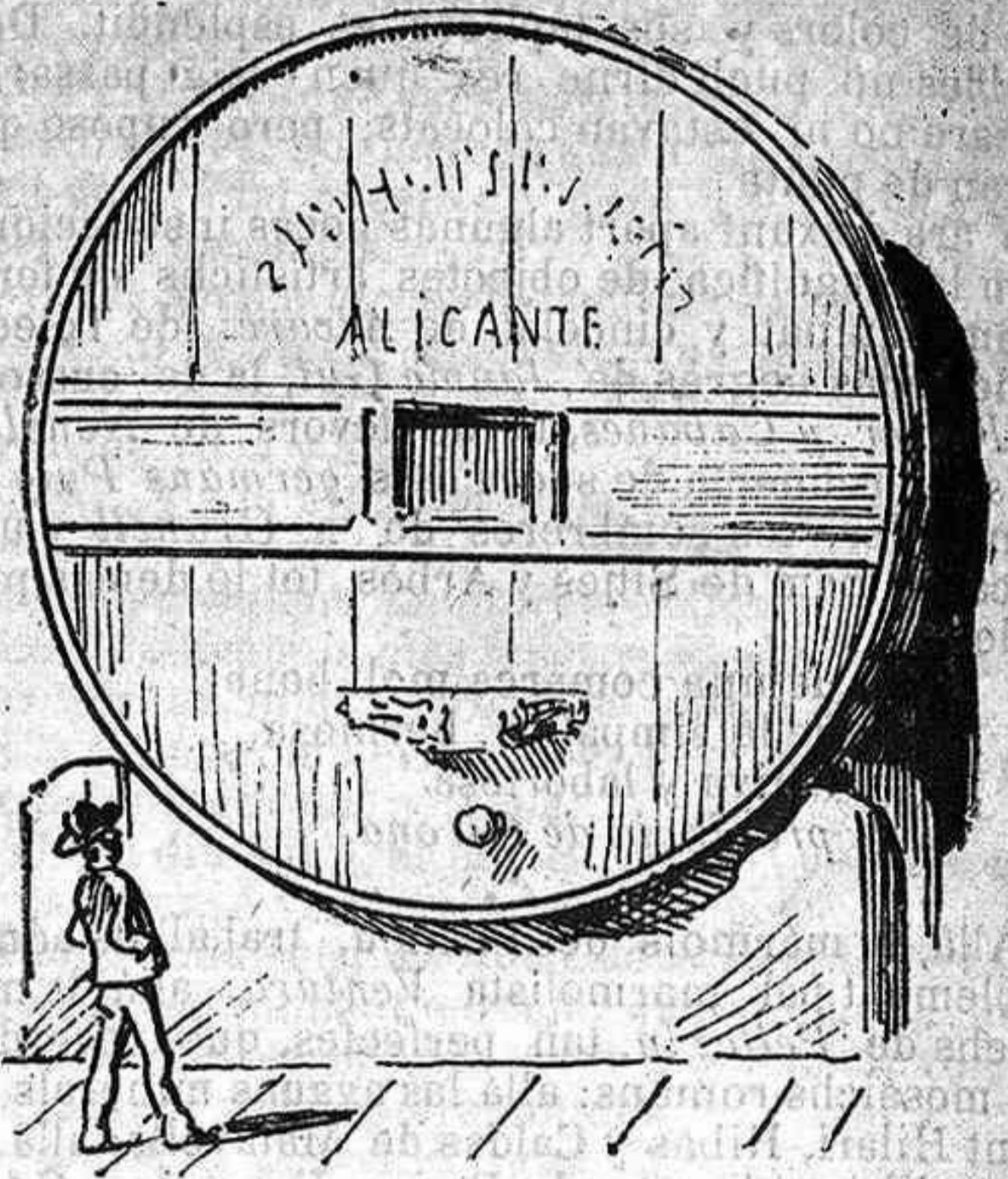
Un aparato de un tal *Colom*, titulat «No más ladrones» que al obrirse clava un tiro y un hermos relloj de torre que *da la hora*, invenció del Sr. *Abelló* completan la instalació de *lus ganzets*.

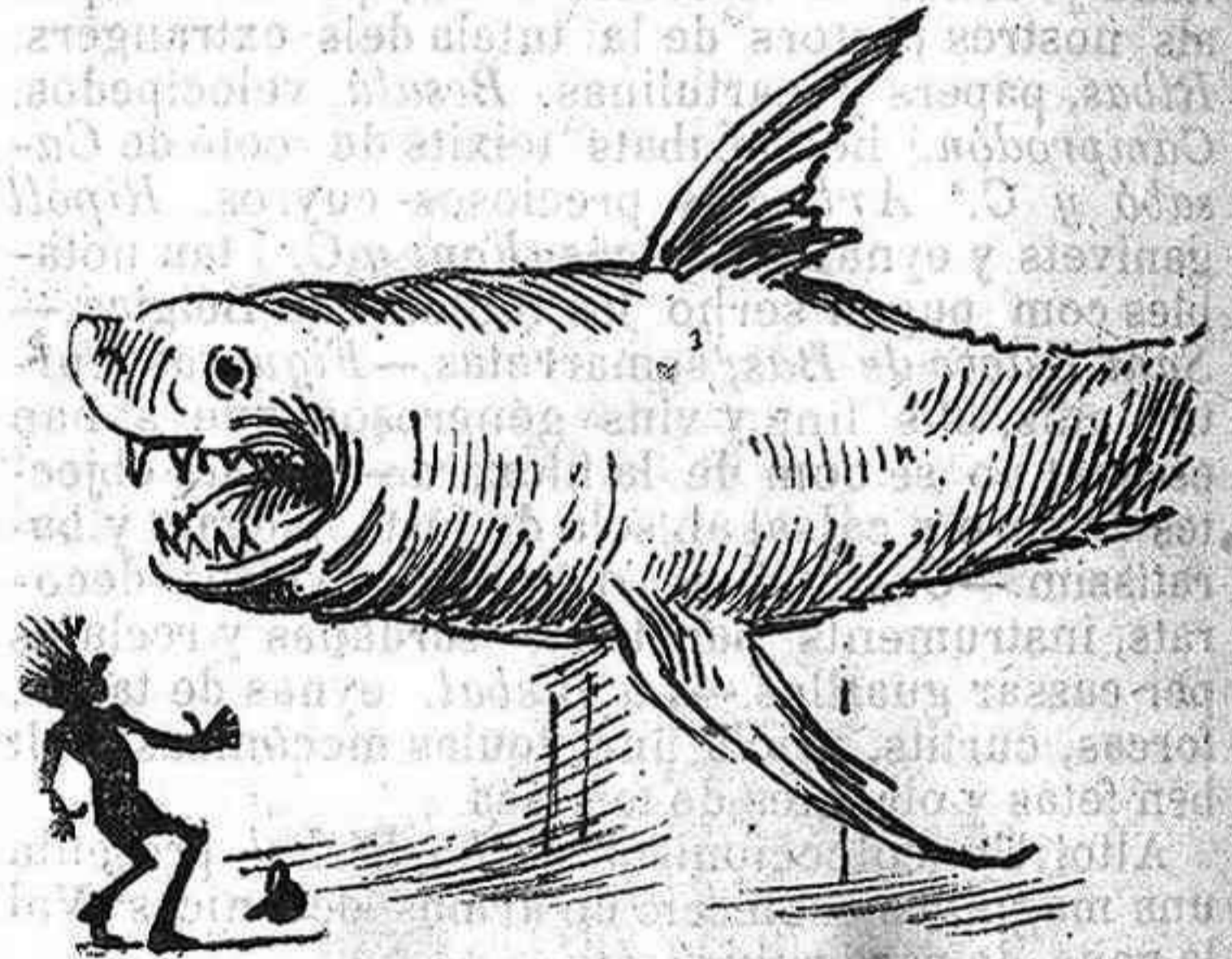
¡Ah! també hi ha molts polissons. Es la secció més bèn guardada.

Y aquí está *Alicant*. Los turróns de Jijona ho proclaman clarament. Y sinó 'ls turróns, lo pebre vermell y 'l cànem y altres molts productes de aquella terra treballadora.

Unas grans bõtas, molt bèn acabadas, han anat á parar, com es natural, á una nau tan plena de ví.

¡Tira peixel! podém exclamar davant de uns peixos dissecats per un naturalista d' *Elche*, entre 'ls quals sobresurt un *tiburón peregrino*, segons resa 'l rétu!

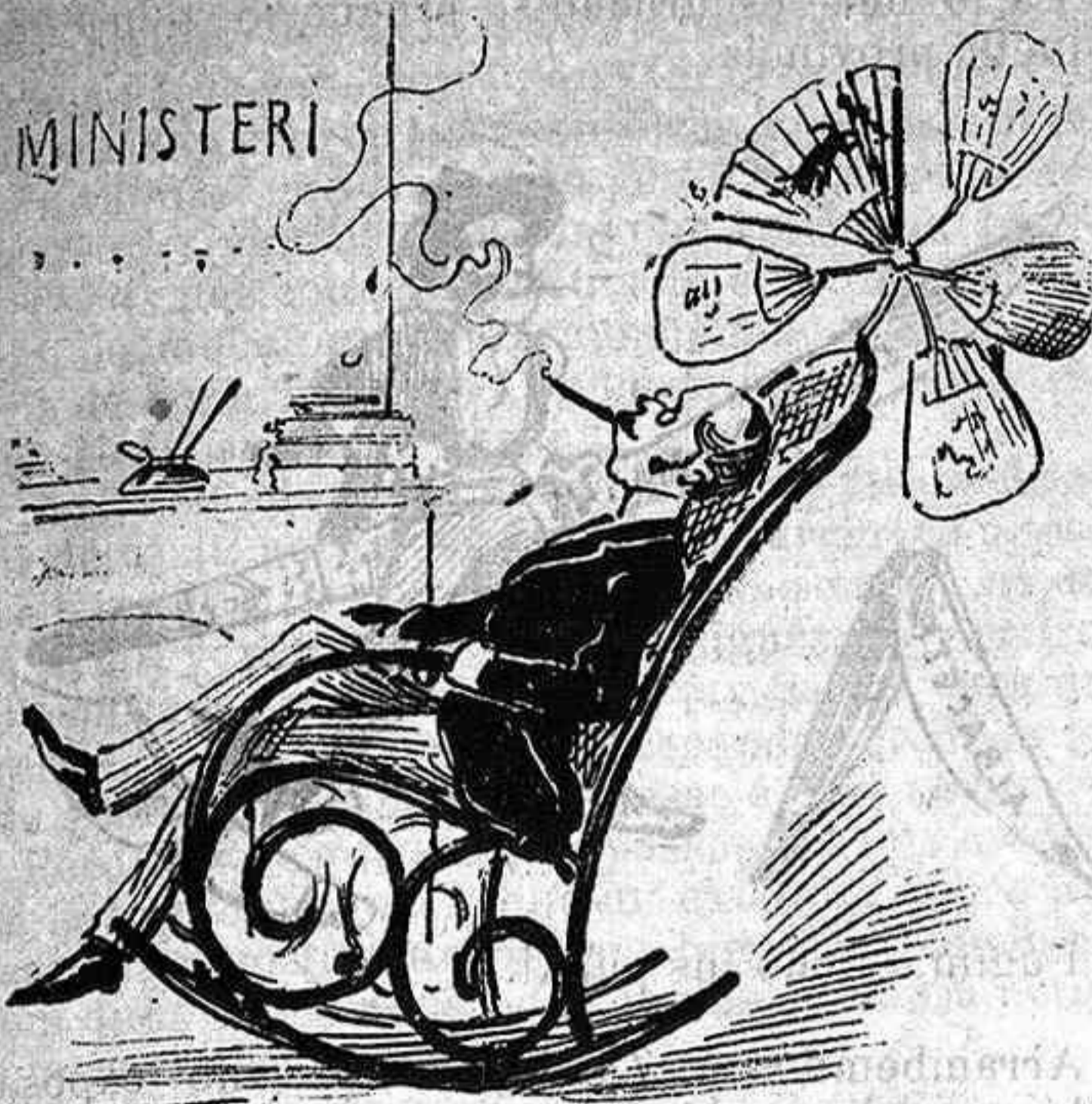

Es un peix molt gurman
de perversos instints:
¡Vaya quíns pelegrins
corran per *Alicant*!

Logroño 's distingeix per las espadenyas y per las conservas alimenticias.
Aquella es la terra clássica dels pebrots.

Davant de *Logroño*, *Madrid* *Meneses* figura en primer terme ab sos objectes de metall; lo fotógrafo *Debas* ab sos artístichs retratos se 'n endú la palma; *Santiqós y C.^a*, ab sas teulas, rejolas y objectes de cerámica fa un paper brillant y *Padró* no 's queda endarrera ab sos ferros fosos.

Molts altres objectes demostran que *Madrid* també es industrial á la seva manera. Apart de las cuynas económicas de 'n *Labat*, que no esperan més que á n' en *Sagasta* repartint lo ranxo del pressupost, hi ha una gronxadora, ab un joch de ventalls de un tal Sr. *Simó*, molt propia y útil pèls empleats de las nostras oficinas.

Una obra d'art: l'estàtua de sabò de una fàbrica de Carabanchel.

¡Trista imatge de la vida! Poséu en remull á aquesta dona tan provocadora, agaféu una carmuixa y tota aquesta hermosura se 'us convertirá en bambolla.

Ja hi parlat dels vins andalusos, entre 'ls quals sobressurten los de Jerez, San Lúcar y Puerto de Santa María, colocats en capritxosas instalacions.

Un sabater de Cádiz dona una idea ab son calsat del péu petit y bufò de las gaditanas, y un sastre exposa un maniquí que sembla que digui:

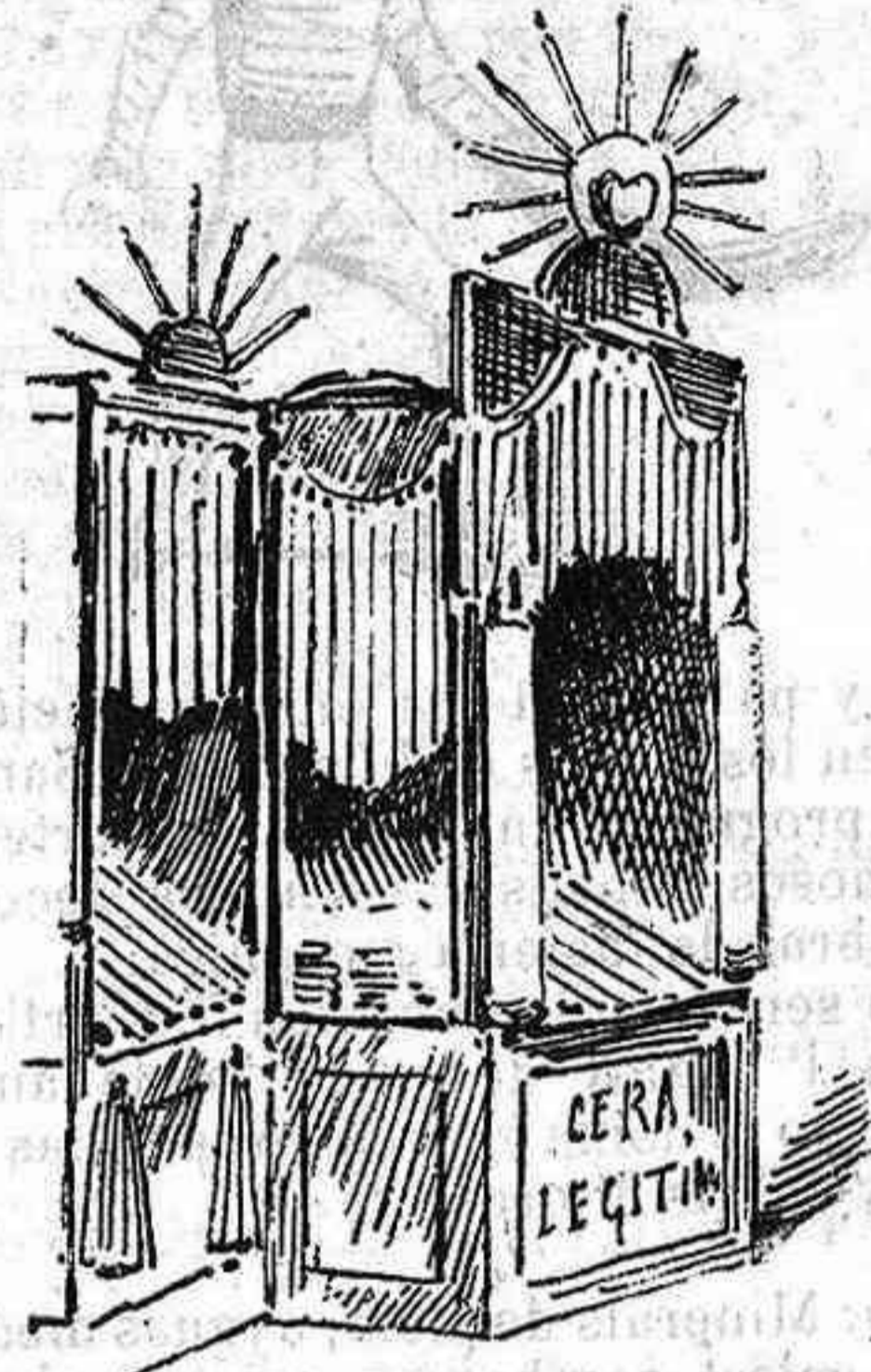
— ¡Caritat per un pobre oficial de Infantería de Marina, que no ha cobrat la paga!

Y després de consignar que la mateixa provincia presenta olis, sabons, sal marina, cartas de jugar, dolsos, estoras, essencias y objectes de pisa y que la de Huelva está representada ab mármols, olis, vins y pells, passarem á la

Nau 17

Y anirém de dret á Santander. ¿Qué dihuen que sentan una olor exquisita? No es estrany: allá al fondo hi ha la instalació de perfumería la Rosario de Pereda y C.^a, més agradable al olfat que á la vista, ja que te totas las trasas de un monumento de senmana santa.

Al seu costat lluheixen lo garbo Corcho y fills ab sos aparatos de hidroterapia; al davant las acreditadas cervesas de la Cruz blanca; á una y altra banda las famosas sardinas de Laredo, y per últim en un reconet los objectes de cera de

Liaño, que ha montat una instalació, verdadera sucursal de la Bona-nova.

De Santander á Murcia hi ha sobre 'l mapa molts kilòmetros; pero á la Exposició no hi ha més distancia que un biombo.

Una gran instalació de cristall de Cartagena es la nota culminat de aquesta instalació, en la qual hi ha ademés vins, olis, vinagres, pebre vermell, anissats y alcohols, llits de ferro, mobles curvats, mantas, espart y pastas pera sopa.

Tambè hi ha uns quadrets de costums molt in-

gènuos, davant de un dels quals, deya una senyoreta:

Miri mamá qué escandalosos son los murcians: tots van ab la camisa fora de las calsas.

Després de donar una mirada al zinc y al plom de la Companyia Asturiana, fa molt bó entretenirse una estona en las variadas instalacions de Guipuscoa. Los traballs ab incrustacions de Sarasua (Eibar) y de Eguiazu (San Sebastián), son delicadíssims. Los estampats de la viuda de J. Blanc á primera vista semblan estranys; pero hem de considerar qu' en materia de gust, cada terra fa sa guerra. Las aficions especials del poble vascongat están de manifest en una instalació

de pilotas y pa'as; sa bona administració 's posa de relléu en los planos de la presó de San Sebastián y sos progressos artístichs ressurtan ab alguns hermosos traballs d' escultura decorativa y notables obras de fusteria mecánica.

Tot això sense contar un sens fi d' articles que demostren l' enginy de aquell poble tan simpàtic, quan no 's deixa entabanar per las promesas del rey del As d' oros.

Còrdoba: Minerals de plom, ayguas medicinals, cacerolas, calsat, sombreros, mantas, alguns traballs de l' Escola d' arts y oficis y algunas, pocas, obras d' art, entre ellas una estatueta tipo catalá, que no ha fet més que canbiarse 'l calanyés per

la barretina, deixantse 'ls calsons y la manta, y que tot rexinxolat sembla que digui:

— ¡Ole viva tu mare!

Albacete: entre mitj dels brasers y altres objectes de llautó, al últim los hi trobat.

Parlo dels escuradents, producció típica de aquella provincia.

Fugim que no 'ns puxi.

Arrambemnos á Tarragona que no exposa més que alguns bocoys y quatre sachs; Valls, cuyros y ayguardents y Mora d' Ebro, anís gerbrat, y acabém despedintnos d' Espanya per Tortosa que ab exemplars de la flora y la fauna de aquella comarca, grans, olis, ous de peix, arrossos y escombras ha montat una instalació molt guapeta, com diuhen en aquella terra.

Y ara fins á la senmana vinent, advertintlos que ja hi prés bitllet per Austria, Hungria y Alemania.

No dirán los lectores de LA ESQUELLA que no 'ls fassa viatjar.

P. DEL O.

SONET.

LO JEPICH.

(A UN QUE 'S DIU JOANET.)

Invoca la justícia 'l jeperut protestant de sa carga per l' excés, quan, si 'l trasto á l' esquena no portés, ni fóra á casa seva conegut.

Jemega l' infelís perquè ha rebut la torna que 'l fa estar ab lo just pes; que magestat li presta, y ell per res del món, se vol donar per convenut.

Lo jep li dona llustre, 'l distingeix del resto dels mortals trets á dret fil, y aixó, en lloch d' alegrarlo, l' entristeix.

Y ara, pregunto jo, lector tranquil, en eix dupte terrible que m' acut: ¿qué fóra sense jep, un jeperut?

E. VILARET.

(MONÓLECH-ESTUDIANTADA).

Verdaderament es xocant lo qu' á mí 'm passa. Tinch la proporció dintre de ma propia casa, y deixo que passin días y més días sense aprofitar-meu. ¡Sembla impossible!

Ahir mateix, sí, ahir vaig revestirme de valor; la crido, y al sentir que venia ja vaig perdre l' oremus.

Es inútil dir qu' al trovarme vis á vis ab ella, mos llabis no proferiren ni una sola paraula.

¡Dimontri de xicota!... Jo crech qu' es sa estremada hermosura lo que 'm detè... Pero nó, no es aixó: perque tinch observat y hasta anotat en un llibre, que *para bien de la humanidad do-diente* no tracto de publicar, que las donas bonicas son més condescendents que las que no ho son; de modo, que tal circumstancia encare tindria de donarme valor... y hasta estich segur de que alcansaria mon desitj...

¡Ay! Vet' aquí la causa de mon neguit: lo dup-tar del éxit: porque si ma petició arribava á estrellarse contra la seva cotilla (no sempre ha de se 'l pit) y per fi de festa li vingués lo capritxo d' explicarho al meu gueto... ¡ay Santa vara de freixa! ¡no s' armaria poch escándol!... Bó es lo seu genit per permetre tals cosas á casa seva...

Pero encare que aixó no passés, de tots modos 'm fá frente 'l pensar que m' exposo á rebre un xasco d' aquesta naturalesa... tan més sensible, com que vindria de la boca de una hermosa nena com es ma raspa.

¡Ay Antonet, en quin fangal t' has ficat!
Jo ja ho veig: per tenir probabilitats d' éxit fora necessari dirigirli ma *solicitud* en un d' aquets moments en que 'l cor humá, emocionat per algún succés agradable está disposat á cedirho tot... Pero aquesta ocasió, ¿se 'm presentará? Y encare que se 'm presenti, ¿sabré aprofitarla?... Está vist qu' un carácter indecís com lo meu no serveix per rés...

¡Calla! veig que plou: ¡ah! á las horas ja tinch una part de lo que buscava. Los días tristos ó ennuvolats influheixen de tal modo en mon sér, que fan que 'm trobi disposat á tot.

Si, si: ja está decidit. ¡Lo qu' es avuy, Lluisa, no t' escapás!

Aixís qu' arribi de la plassa, ab qualsevol excusa la faig entrar en mon quarto y un cop allí, segur de que ningú 'm sent, l' hi tiro quatre piropos de *rúbrica* per amansirla, y desseguida l' hi demano... Veurém que 'm contesta: al cap y al últim no es una cosa del altre mon...

Vaig á ensejar lo que tinch de dirli.

Soposant que ja 'm trobo sol ab ella, comenso: —«Lluisa, los homes tenim necessitats...» nó, aixó fora massa *materialista*: tinch de comensar d' aquest altre modo: —«Trista fora l' existencia del home, si en lo perillós camí de la vida, no trobés àngels qu' en forma de dona...» Tampoch, tampoch; aixó es molt *espiritual*... ¡En fi! quan se 'm presenti l' ocasió, allá veurém lo que l' hi dich.

¡Hola! sembla que truncan... no m' hi enganyat; es ella: ¡pit y fora! —«Lluisa, portam la camisa.» 'L principi no es del tot dolent; hasta ha sortit en vers: veurém si 'l final... Pero ja está aquí: ¡y quin *trich-trach* que 'm fá 'l cor! —Nó, no es per la camisa que t' hi cridat, sinó per demanarte un favor que no dupto 'm concedirás, quan sápigas que en la *perillosa vida de la existencia*, 'l camí té necessitats que si no fòs l' home en forma d' àngel... (¡adiós! ja m' hi embolicat...) ¡pero no 'm miris ab aquests ulls!... ¡ah! ja comprench, te pensas qu' estich tocat del bolet... Donchs mira, en las circumstancias en que 'm trobo, lo millor es anar directament *al bulto*. Fá un mes que trobantme escurat de butxacas, vaig portá 'l rellotje á cal *adrogué*.

Ja la senmana passada l' hi va venir al gueto la mala idea de preguntarme que n' havia fet, á qual pregunta vaig respondre dihentli que 'l tenia á adobar y demanantli 20 rals (qu' es lo preu del empenyo) per pagá la *compostura*. Pero va suc-

cehir' qu' en lloch d' invertirlos en lo qu' era natural, tot anant á la Universitat, com que 'l «PELAYO» vé tan de passada, vaig entrarhi y al sortirne las cinch pelas ja eran á can Taps.

No tinch ni un amich que 'm vulgui deixá un céntim, perque á tots dech: de manera, que si 'l meu pare torna á preguntarme sobre 'l particular, tindré de explicarli lo que passa, (ab prou greu de mas costellas si tú no vens en ma ajuda. Are que ja sabs mas penas... ¡¡¡fiam un nap!!!

A. MENÉNDEZ (PALLARINGAS).

¿TE 'N RECORDAS?...

¿Te recordas de aquell dia que assentats en un recó del café de la «Alegria» vareig ferte aquell petó?...

¿Te recordas vida mia de 'l *trip trap* que 't feya 'l cor, quan vaig dirte que sería sempre teu, fins á la mort?

Nostras mans entrellassadas tremolavan d' emoció; y tas ardentas miradas aumentavan ma passió.

Jo 't deya qu' erats hermosa, qu' era gran lo meu amor, tú 't tornavas mitj confosa...

¿No te 'n recordas Leonor?

Contemplante, m' extasiava, —¿m' estimas?—prompte 't vaig dir, y mentres lo «sí» esperava... ¡Ingrata! 't vas adormir.

LLUÍS SALVADOR.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Un fét de la vida de Alejandro Dumas, pare, contat per ell mateix:

«De totas las novelas que corren impresas ab lo meu nom, una n' hi ha que no sols no es mèva, sinó que aquesta es l' hora qu' encare no li llegida. Un día 's presenta á casa mèva en Meurice y 'm diu:

—Sabreu, estimat mestre, qu' estich enamorat y desitjo casarme; pero per ferho necessito diners y no 'n tinch.

—A mala part veniu, li vaig respondre: es bastant difícil qu' en aquest moment vos puga com-plaure.

—Al contrari, ara es quan podeu treure 'm de apuros. Hi escrit una novela titulada *Ascani*: l' editor Cadot me 'n dona 40,000 franchs, ab una condició: que la firmeu vos.

—Pero si no li llegida.

—¿Y qué hi fa?... Firmantla 'm trayeu de apuros.

Bah, bah, vaig pensar: Meurice es un bon noy y té talent... ¿A qué m' exposo després de tót?

Vaig firmar las quartillas de *Ascani*, y per cert que aixó m' ha valgut no pochs disgustos ni escasas malediccions, perque Meurice va casarse, y ara, cada vegada que té qüestions ab la dona, jo pago la festa.

—Si Dumas no hagués firmat la novela no 'm passaria lo que 'm passa.

Voltaire, sent a molt vell, va fer per primera

vegada una visita á la célebre comedianta Sofia Arnoult.

La qual quedá tan prendada de la conversa amena y distingida de aquell célebre literat, que al alsarse aquest pera despedirse, en lloch de allargarli la má, ella, jova y hermosa, demaná permís pera ferli un petó.

—A bona hora—respongué Voltaire—¿qué no veu que ja casi no 'm queda cara?

Una treta del famós pianista Listz.

En una de sas excursions artísticas, arribá á un poble de Alemania, anunciant que á la nit donaria un gran concert.

Al anar á comensar se trobá ab que sols cinch ó sis personas seyan en lo teatro.

—Se-yors, los digué 'l pianista: ¿volen ferme l' obsequi de acompanyarme al h6tel y allá soparém y farém música?

No hagué de dirho dos vegadas. Los sis concurrents foren espléndidament obsequiats per lo gran concertista.

Y com l' endemá no 's parlava d' altra cosa en la població, á la nit, á l' hora del seg6n concert, s' omplí 'l teatro de gom á gom.

Y Listz, després d' executar dos ó tres pessas á corre-cuyta, agafá 'ls quartos de la taquilla y tocá 'l dos.

TOROS.

Última corrida de la primera temporada.

No sè si perque era l' última corrida ó perque 'ls dos espasas eran joves, lo *certus* es que en los palcos y galerías s' hi veyan bastantas *mossas cruas*, ab los seus trajes clars y 'ls seus ulls negres.

La sombra casi plena: al sol mitja entrada. Per cert que 'l sol va ser purament nominal, y 'ls concurrents d' aquella banda pogueren riure's dels que havian pagat lo doble qu' ells pera anar á la sombra.

A l' hora fixada apareix lo Sr. Lloret,

y ab moltíssim salero

fa anar la clau á dintre del sombrero.

Del agutzil, per supuesto.

Surt lo toro primer: se coneix que l' animal per res del món aniria á beure aygua de la Espluga. Lo ferro no li agrada. De resultas de lo qual los caballs quedan intactes y l' empresari se 'n alegra extraordinariament.

L' *Espartero* agafa 'ls trastos, se 'n va á la bestia y ¡tris, tras! sense gastarli massa compliments, li clava una punxada dolenta, seguida d' una de bona que fa caure á la fiera en sech.

(Aixó de *fiera* es una broma: lo toro era un animal molt manso y molt de bè.)

Segon *bicho*; de la mateixa categoria y circumstancias que l' anterior. Cap caball mort, pocas picas y encara per forsa.

En *Guerrita*, que cada día está més guapo y més *barbiin*, brinda y 's disposa á matar.

¿Saben alló d' arribar y moldre? Pues aixís va ferho ell. Quatre passes de mestre, y á la primera estocada 'ja 'm tenen 'l toro de bigotis.

Aplausos, barrets de palla,
dos vanos, una *chistera*,
tres puros, dels de poch preu,
y... la oreja de la fiera.

Del mateix *taranná* que 'ls dos anteriors, lo tercer toro va empenyarse en que no volia picas, á pesar de que 'ls picadors n' hi brindavan á cada moment.

Y no trobant la manera
d' escaparse de sas mans,
la bestia tira 'ls seus plans
y ¡plaf! salta la barrera.

Guarnit ab los tres parells de banderillas de reglament, lo toro 's disposa á *sucumbir al hierro homicida*.

Lo trasteig del *Espartero* durant la mort d' aquest toro va donarnos una idea de lo que deu ser la eternitat.

Tan, que la presidencia va ferlo avisar pels clarins, com qui diu:—¿Qué dorms, noy?

La feyna va acabar ab cinquanta conatos de descabello y un cop de puntilla... ¡Ah! y una xiulada monumental. A cadascú 'l que siga seu.

Quart: bon toro, bonas camas, bonas banyas. La cosa s' anima. Los espasas jogan ab la fiera, convertintse en Alexianos de calsa curta. L' empresari de caballs comensa á arrufar lo nas: en poch moments se 'n *desmayan* tres.

Lo públich demana que 'ls mestres *posin* banderillas, pero ells fan lo pajés y no 'n posan.

En la mort, lo *Guerrita* va ser moltafortunat. Pochs passes y bèn donats, y una sola estocada.

Lo públich demana á coro
que se li regali 'l toro.

Y se li regala, junt ab tres ó quatre puros de la mateixa casta que 'ls anteriors.

Al ser al quint *bicho*, que va engrescarse bastant ab las picas, *Guerrita* va determinarse á posar banderillas.

¡Quina finura! ¡quina delicadesa! ¡quina banderillas més bèn colocadas!

Un que seya al costat meu
al notarho va exclamar.

—¡Vaja, 'l qu' es aixís, fins jo
me 'n deixaria posar!

L' *Espartero*, al venir l' hora de matar, va fer la feyna de costum. Y ab aixó está dit tot.

L' últim toro de la tarde y de la temporada va despatxar tres caballs, sense que ab aixó li vulgui donar gens de mérit, perque eran uns caballs tan débils, que al sortir á la plassa ja queyan, tal vegada de passió d' ánim.

Guerrita, si bè va lluirse en la mort, no va estar tanafortunat com en los altres.

En resúm: una corrida *rigular*, mereixedora de més públich del que hi havia.

Ara prou. Y despedintme
fins á l' altra temporada,
aguí da fin el sainete:
perdonad sus muchas faltas.

PEP BULLANGA.

UN REGIDOR MANSO.

Vull lo retrato fer de un subjecte qu' en certas festas usa formal grave y molt tiesso, causant efecte, la roja banda de concejal.

Ell sens faltarne va al consistori tots aquells días que hi ha sessió y encar que hi senti gros rebombori diu sols, votantne, que sí ó que nó.

Tampoch descuyda mostrar sa fatxa.

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

No tinguin cuydado que 'l senyor Ramón deixi anar sola per las botigas a la seva còstella...
¡Oh, ca! Li fan massa pòr dugas cosas: los salta-taulells y la seva butxaca.

en besamanos y recepcions;
ab vestit negre, serió y ab hatxa
va quasi á totas las professons.

Pera discursos may busca tema,
logrant ab manya no ser vensut
seguint impávit lo gran sistema
de callar sempre com si fos mut.

Es, quan se troba devant dels grossos,
menos que sombra, no 's sent ni 's veu;
pero entre guardas, porters y mossos
¿cóm s' estarrufa, fillets de Déu!

Pera cap ganga l' hora li arriba,
ell prou la busca de aquí y de allá:
pensant trobarla li creix saliva
no obstant... no passa de ensalivá.

Aquí, donchs, tenen sense aparato
d' après nature fet ab primor
per lo exactíssim, lo ver retrato
de un pobre manso qu' es regidor.

FALÓ

LLIBRES.

LA GRAN EXPOSICIÓ por D. Joan Molas y Casas.
—Hem rebut lo segon quadern, que conté los
cants III, IV y V de aquesta especie de poema
festiu, escrit en versos fácils y varietat de metros,
y abundant en notas cómicas.

Lo quadern está ilustrat ab garbosos dibuixos
del nostre company R. Miró y Folguera.

CATÁLOGO DE LOS OBJETOS QUE LA REPÚBLICA DEL
PARAGUAY exhibe en la Exposición universal de
Barcelona.—Lo consulat de aquella república
americana 'ns ha favorecut ab un exemplar de
aquesta obreta, en la qual lo CATÁLECH propiament
dit va precedit de algunas interessants notícias
históricas, geográficas y estadísticas de
aquell país, generalment poch conegut, y que, al
igual que altrás nacions del Sud-América, ha em-
prés resollament una marxa activa per la vía del
progrés.

MEDIOS DE LEVANTAR LA AGRICULTURA DEL AM-
PURDÁN DE SU POSTRACIÓN, ocasionada por la pér-
dida de sus viñedos, por la poca producción de
los olivares y por el bajo precio de los cereales.—
En aquesta obreta, premiada en l' últim certá-
men de Figueras, ha posat de relléu una vegada
més sas condicions d' home estudiós y práctic, l'
ex-ministre d' Hisenda, D. Joan Tutau. Indup-
tablement, ha prestat ab ella un bon servey als
agricultors y propietaris rurals de la comarca
ampurdanesa.

EL MUNDO DEL CRIMEN, per D. Daniel Freixa.—
Continúa publicantse, sense interrupció, un qua-
dern semanal de aquesta interessant publicació.
Fins ara hem rebut los quaderns 5 y 6.

RATA SABIA.

L' istiu per las empresas de teatros té un ós
molt llarch y molt dur, que costa dos mesos de
rosegarlo. Juliol y agost son dos mesos fatals;

pero aquest any no fa calor, las familias encare
no surten, á Barcelona s' hi está perfectament...
ademés tothom creya que ab aixó de la Exposició
la concurrencia de forasters sería extraordina-
ria... Donchs aquí veurán. Apeşar de tot los tea-
tros están desanimats y arrastran una vida lán-
guida y penosa, y si 'l públich no hi va á picar de
mans, en cambi 'ls empressaris están picant de
peus... y váyase lo uno por lo otro.

Després de aquest preámbul passém revista.

LÍRICH.

Fora del benefici de 'n Mario, en que s' estrená
un sainete en tres actes curts y lleugers, titulat
«Cinco céntimos», arreglat, segons sembla, del
francés pel Sr. Pina Domínguez, s' ha reproduhit
El sombrero de copa, s' ha donat una represen-
tació de la bonica comedia *Margarita* y dimecres
va estrenarse *La mujer de César*.

Per haver assistit á l' estreno efectuat lo ma-
teix día en l' *Eldorado*, no no tinch medi de par-
lar de aquesta producció

Ho deixarem per la senmana próxima.

ESPANYOL.

Aquell *Satanello* tan picaresch, y aquell *Bar-
bero* de Paissello, tan admirable, se'n han endut
la major part de la senmana.

Per ahir dijous estava anunciat lo debut de la
Sra. Treves, ja coneguda del públich de Barce-
lona, pero no en la opereta, á la qual tracta de
consagrarse en lo successiu.

Obra de debut: la popular partitura de *Plan-
quette*: «Las campanas de Corneville.»

Li desitjém molts aplausos.

TÍVOLI.

S' ha tret la pols á los *Sobrinos del Capitán
Grant* ab la particularitat de fer lo Sr. Capdevila
un doctor Mirabel que fa partir de riure.

Dimecres s' efectúa 'l benefici del mestre Pé-
rez Cabrero que 'ns feu sentir una *Favorita* molt
arregladeta mediant lo concurs de las Sras. Bar-
delli y Montaner y dels Srs. Caylus, Mestres,
Faff y Blanch.

Lo secret de la funcions de teatro es la varietat,
y 'l mestre Pérez Cabrero, en aquest punt ho
ha variat tot, lo género del espectacle y 'ls ar-
tistas.

NOVEDATS.

Per supuesto, *Excelsior*, cada día.

Per aquesta senmana estava anunciat lo bene-
fici del primer bailari Sr. Borri, qu' es, ademés,
qui ab tan acert ha posat aquest ball á Barcelona.

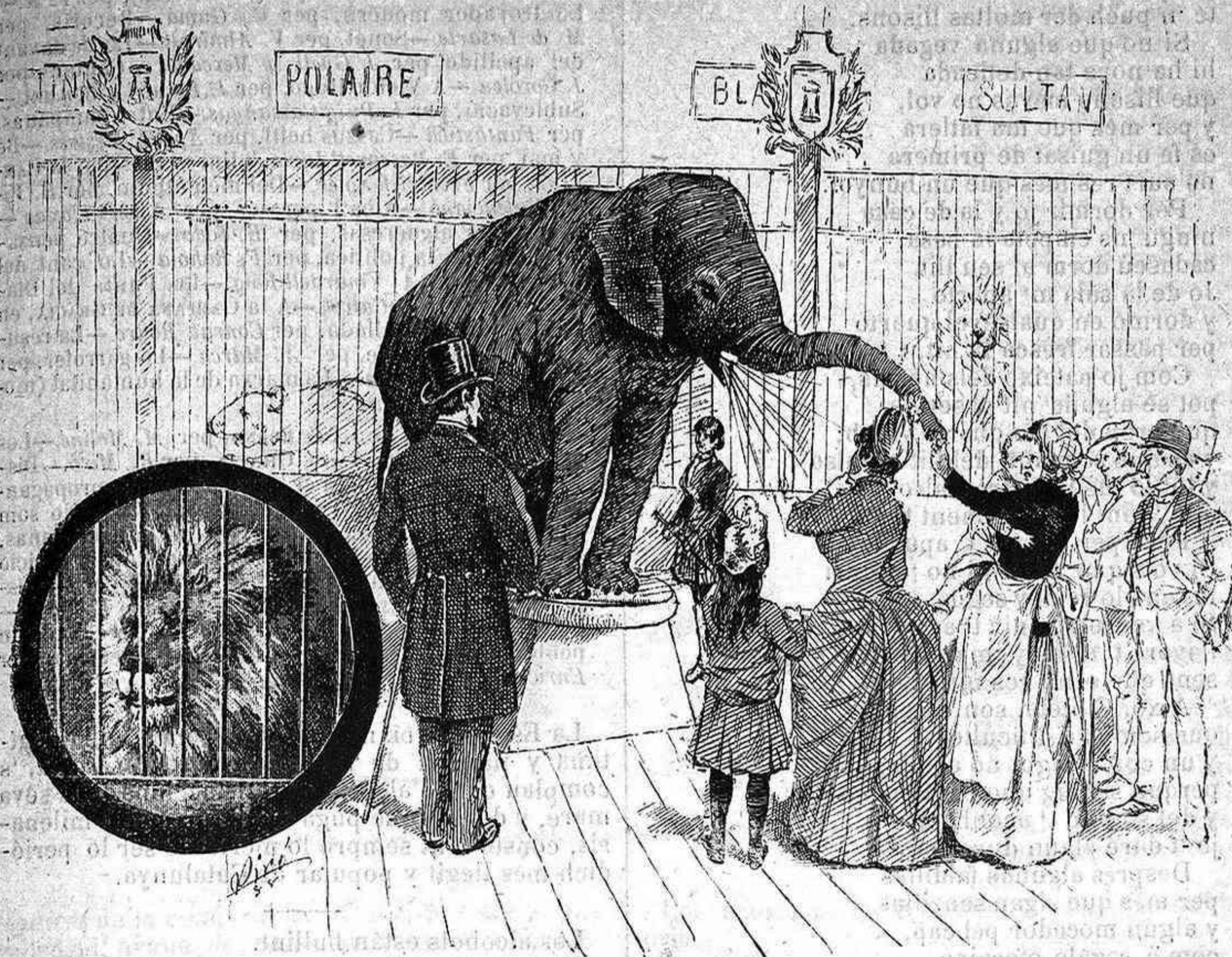
ELDORADO.

L' ausencia de la Valverde s' ha suplert ab al-
guns concerts, confiats al violinista americá se-
nyor Brindis de Sala. Molt val aquest concertista;
pero, qué volen que 'ls digui, la Valverde val
molt mes.

Dimecres, estreno de la comedia en dos actes
«*El botafuego*.»

Es la tal un arreglo del italiá fet á conciencia
y ab gran coneixement del teatro per l' expert y
aplaudit autor dramátich, D. Eduart Vidal Valen-
ciano. L' argument senzillíssim, se desarrolla ab
naturalitat, y dona lloch á escenas molt cómicas
y xistosos, sobressurtint un tipo de jove tímit que
desempenya á las mil maravillas lo Sr. Rubio.
Las Sras. Rodríguez y Blanco, y 'ls Srs. Miralles
y Díaz també representan ab acert sos respec-
tius papers.

INVASIÓ DE FIERAS.

Tigres, elefants, panteras,
l' os, la hiena, la lleona...
Senyors! Avuy dia l' Africa
comensa aquí, á Barcelona.

L' autor del arreglo sigüè cridat al palco escénich al final dels dos actes.

CALVO Y VICO.

Lo sublime en lo vulgar s' ha sostingut en lo cartell menos de lo que 'm figurava y de lo que 's mereix la darrera produció d' Echegaray.

Y vels'hi aquí que ja torném á tenirlos navegant á tot drap pèls mars encrespats de *Los dos fanatismos*, *El nudo gordiano* y *D. Alvaro ó la fuerza del sino*.

¡Felis viatge!

CIRCO EQUESTRE.

Lo Sr. Alegria es d' aquells empressaris intelligents ó de sórt, que totas las ensepegan. Conjuntament ab Miss Capitaine, acaba de presentarnos al domador de caballs Mr. Corradini, que ha fet furor desde l' primer dia, ab los traballs nous y originals que exécuta en lo 'caball Satin, acompanyat del elefant Sorci.

No han vist may uns exercicis més vistosos é interesants.

N. N. N.

PRENENT CRIADA.

Dius que á casa per minyona
vols entrar, ¡enhorabona!
Queda acceptat ton servey.

Mes com home d' experiència
dech ferte alguna advertencia
com es molt just y de ley.

Seu y acostat, minyoneta:
¿cóm te dius de nom... ¿Cinteta?
Bonich nom: ¿cuánts anys tens?... ¿Vint?
Bona edat per entrá' en quinta.
Molt bè; ara escolta Cinta
lo que jo t' iré advertint.

Aquí sols som jo y la Estrella,
la dona, pero davant d' ella
no te olvidis ni un moment
de dir senyora á tot hora
¡Sobre tot molta senyora!
L' hi agrada aquest tractament.

Per mí no cal que fingeixis.
Quan més á fondo 'm coneixis
dirme tú es lo que meresch;
pro nó davant de la dona.
¡Si sentia á una minyona
dirme tú, ja estava fresch!

No es pás que sigui dolenta,
mes si un 'cás així 's presenta
jo ho tinch tot ben observat
qu' es gelosa de las criadas.
Aixó, saps, moltes vegadas
pot sè ó no pot ser veritat.

Quan no hi siga la mestressa,
perque si ella ho véu mou fressa,
ab la minyona als fogons
m' agrada ratos passarhi,

perque de l' art culinari
te 'n puch dar moltes llisons.

Si no que alguna vegada
hi ha noya tan delicada
que llisons mèvas no vol,
y per més que ma fatlera
es fè un guisat de primera
no surt res més que un bunyol.

Per dormir jo y la de casa
ningú 'ns empeta la basa;
cadascú dorm al seu llit.

Jo de la sala m' aparto
y dormo en qualsevol quarto
per passar fresca la nit.

Com jo pateixo dels nervis,
pot sè alguna nit observis
que prop del teu quarto vinch;
y es que somiant, del llit m' also
y tot lo mèu cos trasbalso
allà 'hont lo pensament tinch.

Pero per 'xó res t' apuri.
Si vols que 'l somni no 'm duri
tú tens lo remey segú.

Si á veurem venir t' acertas,
llavors t' alsas y 'm despertas
sens que senti res ningú.

Aixó, Cinteta, son cosas
que semblan dificultosas
y un cop sapigut no es res,
perque si veig que bè 't portas
y del sou no t' aconhortas
jo 't daré algún duret més.

Després algunas faldillas
per més que sigan senzillas
y algún mocador pèl cap,
com á regalo ofereixo.

Pero d' aixó, t' adverteixo,
la senyora res ne sab.

¿Ja rius? Donchs quedém entesos.

Si compleixes bè, molts mesos
hi farás com es de lley;
y si tot surt com jo anhele
vull que 't digan lo *modelo*
de las noyas de servey.

Crech qu' ara puja la dona.
Preséntat, donchs, con minyona;
fes lo posat un xich trist,
y á mi deixantme per neci,
miram... així... ab cert despreci
com si may m' haguessis vist.

MARTÍ REVOLTÓS.

Demá dissapte es un gran día pèl mèu com-
pany y amich lo semanari *La Campana de Gra-*
cia, ab motiu de publicar lo seu número mile-
nari.

He tingut ocasió de veure aquest número ex-
traordinari, y tan pèls dibuixos deguts á nostres
primers artistas, com pèl text qu' es variadíssim
y está suscrit per nostres escriptors més repu-
tats, no dupto un moment, que mereixerá 'l favor
del públich.

Aquí tenen lo sumari de materias, que per si
sol fa l' elogi del número.

SUMARI:

TEXT: Lo que pot dir LA CAMPANA, per S. Gomila.—LA

CAMPANA DE GRACIA. (Bosqueig històric), per P. K.—
Lo trovador modern, per C. Gumá.—Recorts, per
M de Lasarte.—Sonet, per V. Almirall.—Lo de davant
del apellido, per J. Guell y Mercader.—Cantars, per
J. Coroleu.—A Víctor Hugo, per J. Blanch y Romaní.—
Sublevació, per J. Puig Cassanyas.—Entre campanas,
per Fantástich.—Cassus belli, per Apeles Mestres.—Bè
y mal, per E. Passarell Dirla.—Uns versos per la CAM-
PANA, per Frederich Soler.—Del mèu àlbum, per E. Vi-
dal Valencià.—A ca'l peresós, per Albert Llanas.—
Tradicions algueresas, per E. Toda.—Quatre pensa-
ments sobre la polítics, per F. Rahola.—Lo cant del
desterrat, per A. Vinardell Roig.—La Punta del Dia-
mant, per Damás Calvet.—A la CAMPANA DE GRACIA, en
sa miléssima batallada, per Conrat Roure.—La resu-
rrecció de un poble, per A. March.—Lo garrofer, per
Antón Feliu y Codina.—La marxa de la humanitat (mo-
nólech), per P. Gener.

GRABATS: Lo toch de LA CAMPANA, per M. Moliné.—Los
homes de LA CAMPANA DE GRACIA, per R. Miró.—Dis-
sapte, día de CAMPANA, per A. Fabrés.—Los propagan-
distas de LA CAMPANA, per F. Gómez Soler.—No som
ahont aném, per J. Ll. Pellicer.—A las mil senmanas,
per Apeles Mestres.—Ex-posició de Barcelona y Posició
actual de Barcelona, per E. Planas.—Recorts artís-
tics, per + Tomás Padró y per + Mariano Fortuny.—
La presentació, per J. Llobera.—La resurrecció de un
poble, per M. Foix.—Un prés de Civittavecchia, per
Enrich Serra.

La ESQUELLA DE LA TORRATXA com á filla legi-
tima y natural de *La Campana de Gracia*, 's
complau en las alegrías y satisfaccions de la seva
mare, y desitja que puga celebrar molts milena-
ris, conservant sempre lo mérit de ser lo periód-
ich més legit y popular de Catalunya.

Los alcohols están bullint.

Ha bastat que 'l govern tractés de imposarlos
una serie de contribucions, per desbordarse dels
bocoys amenassant ab una verdadera inundació.

No hi ha res més inflamable que 'ls esperits.

Si se 'ls aplica 'l flam de un misto, s' enarbol-
lan desseguida.

Tothom crida, tothom protesta, tothom ges-
tiona.

En algunas poblacions s' han celebrat manifes-
tacions imponents.

Los cafeters amenassan suprimir la copeta del
estudiant y abstenirse en absolut de vendre li-
cors.

Los magatzemistas se juran donarse de baixa
en la seva industria.

Finalment, los exportadors de ví tenen pensat
trasladarse al extranger á continuar lo seu ne-
goci en condicions menos onerosas que á Es-
panya.

Creya tothom que aquí á Espanya no hi havia
esperit públich.

Y ara de cop se demostra

ab tot lo que passa aquí,

que si no hi ha esperit públich,

hi ha en cambi esperit de ví.

Aquella comissió nombrada en lo *Círcul de la*
Unió mercantil, pera arbitrar medis á fi de pro-
moure la animació, mentres duri l' Exposició
universal, s' ha disolt, després de celebrar una
entrevista acalorada ab D. Francisco de Paula.

Després de la entrevista, y quan tothom creya
que la sanch al menos arribaría al Bogatell, lo
cintadá benemérit s' ha calmat, ha recobrat la
majestat perduda y per congraciarse ab los man-

DAVANT DEL PANORAMA PLEWNA.

—¡Ay, mamá, miral! Aquest turch s'ha escapat del panorama.

teguaires de la comissió los hi ha tirat á sobre una galleda d'aygua de rosas, en forma d'ofici laudatori, desfentse la comissió com un bolado.

De tots los treballs de aquesta última, no 'n queda més que un pressupost de gastos y de ingressos, que si arribava á plantejarse seriam felissos pera tota la vida.

Los festas projectadas costarian no més que 975,000 pessetas y 'n produhirian 2.210,000, quedant un benefici líquit de 1.235,000 pessetas.

Aixó sí, no més que per lloguer de cadiras per veure las indicadas festas, se calcula que 's realisarian 250,000 pessetas.

Y aixís, poch més, poch menos son las demás partidas.

Si 'ls senyors de la ex-comissió, botiguers y comerciants en sa majoria, haguessen fet la seva fortuna basant lo negoci en càlculs com aquests, me sembla á mí que á horas d'ara tots anirian á captar.

¿Per que, donchs, si 'l negoci que projectan promet uns resultats tan brillants, no se l'emprenen pèl seu compte?

Arriba á ma noticia que s'ha nomenat una comissió al objecte de promoure una subscripció popular pera acunyar una medalla commemorativa del premi fundat per la reyna regent y otorgar al autor de *Batalla de reynas*, D. Frederich Soler, per acort de la Academia espanyola.

Componen la comissió citada: D. Agustí Urgeles de Tovar, presiden; D. Rosendo Arús y Arderiu, D. Manuel de Lasarte, D. Damás Calvet, D. Eudalt Canibell, D. Carlos Pigrau y D. Anton Ferrer y Codina, secretari.

Las fieras de Redembach están á punt de plegar.

¡Está clar, son tans los que li fan la competencial..

—Es á dir que vosté créu que 'l simpátich domador se retira per no poder resistir la competencia que li fan en Bidel y l' Alexiano.

—No senyors: quan parlo de fieras, me refereixo á las moltíssimas personas qu'esperavan un gran negoci de la Exposició Universal, y s'han quedat á las capsas.

¡Qué més fieras que 'ls que 's forjan una ilusió y surten descalabrats!

De todas las epidemias, la febre nea, es sens dupte la que fa més estragos, y la febre nea s'ha apoderat y s'está cebant actualment en la *Societat barcelonesa de amichs de la instrucció*.

Los lectores de LA ESQUELLA ja coneixen la historia.

Se convoca un certámen, se nombra un Jurat, y aquest unánimament proposa que sigui premiada una *memoria sobre l'extinció de la mendicitat*, y la Societat en plé unánimement també, aproba 'l dictámen del Jurat calificador.

Pero després que fou mort lo combregaren. Alguns senyors llegeixen la memoria premiada y troban que aquesta conté ideas y opinions contrarias á las opinions y á las ideas qu'ells professan.

Y ja tenim los primers cassos de febra nea:

Cundeix desseguida la idea de no fer efectiu un premi legalment concedit, y 'ls senyors Pelfort, Guerra y Gispert, als quals proposém pera las tres primeras vacants de cotxeros dels motrs, se surten ab la seva.

L'autor premiat no será premiat, s'entén si no acut als tribunals y no reclama 'l premi que de dret li correspon.

¡Ay senyor, y quinas cosas se veuen!

Y á propòsit de aquestas cosas.

Hem sentit contar qu' en algunas escolas de sòrts y muts s'ha arribat al extrém de fer parlar als infelissos afectats de aquest defecte físich.

Gran ocasió se ofereix al Sr. Valls y Ronquillo pera lograr en l'escola que dirigeix resultats tant maravellosos.

Bastará que conti als seus alumnos lo que ha ocorregut en los *Amichs de la destrucció*, y tinga la seguretat complerta de que *hasta 'ls muts ne parlarán*.

Gran noticia.

Los carlins reunits á Burgos, han destronat á D. Carlos.

—¡Gran cosa! Per destronar al rey de las húngaras, de primer era necessari...

—Qué ¡qu' estigués tronat? Bè prou que ho estava.

L' istiu no vol acabarse de decidir.

La calor no se sent poch ni molt y 'ls amos de establiments de banys están que 's donan al dimoni.

Fa pochos días que á Nancy (Alsacia) va fer una gran nevada.

Ja veuhen quín istiu més bütxara.

Bah, bah, bah; si es boig que 'l tanquin.

He llegit en la *Revue britannique* una notable correspondencia de Barcelona a propòsit de la Exposició Universal.

Lo que més m' ha xocat en ella es lo párrafo que dedica á las presons militars de la ciutadela, compresas dintre 'l recinte de la Exposició.

A propòsit de lo qual, se li acut preguntar:

—«¿Se tracta, per ventura, de que aquells presos figurin en lo catálech oficial?»

Va de aventura amorosa.

La escena á Sant Gervasi.

Ella es maca, jova, simpática y té 30,000 duros de dot y un curador que la vigila.

Ell es un jove simpátich; pero no té un quarto.

Lo curador que vigila sempre, observa una nit una escala penjada al balcó del quarto de la nena.

¡Mosca! Se dirigeix de puntetas al camerino y ¡Remosca! sorpren als dos colomins en amorós colóqui.

Sonan crits de lladres, acuden los agents de l' autoritat y l' enamorat Romeo va á fer nit á la presó de Sant Gervasi.

¡Quín desenllás per un drama romántich!

Segons un corresponsal del *Brusi*, al arribar la reyna regent á San Sebastián va ser xiulada ruidosament.

Ara no s' alarmin: segons lo mateix corresponsal los homes del poble *donostiarra*, com més entussiasmats están, més xiulan.

Fan com certs habituals concurrents del galliner, en las funcions de tarde.

Dimecres los Ferdelicos de Barcelona van celebrar la festa que tenen de costum en la iglesia de Sants Just y Pastor.

Però aquest any lo predicador no 's deya Ferdelico, sinó Joseph.

Ja tenen rahò 'ls que diuhen qu' hem arribat á un temps de rebaixament y degradació.

¡Dirse tots ells Ferdelicos y triar un predicador que 's diu Joseph!

¡Quína abdicació!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Am po-lla.*
2. Id. 2.ª—*Ma si a.*

3. ANAGRAMA.—*Diari-Diria.*

4. SINONIMIA.—*Rius.*

5. TRENCA-CLOSCAS.—*Santa Perpétua.*

6. ROMBO.—

S
C I D
C A B A S
S I B E R I A
D A R I O
S I O
A

7. CONVERSA.—*Capellades.*

8. GEROGLÍFICH.—*Com més cascadas més tosca.*

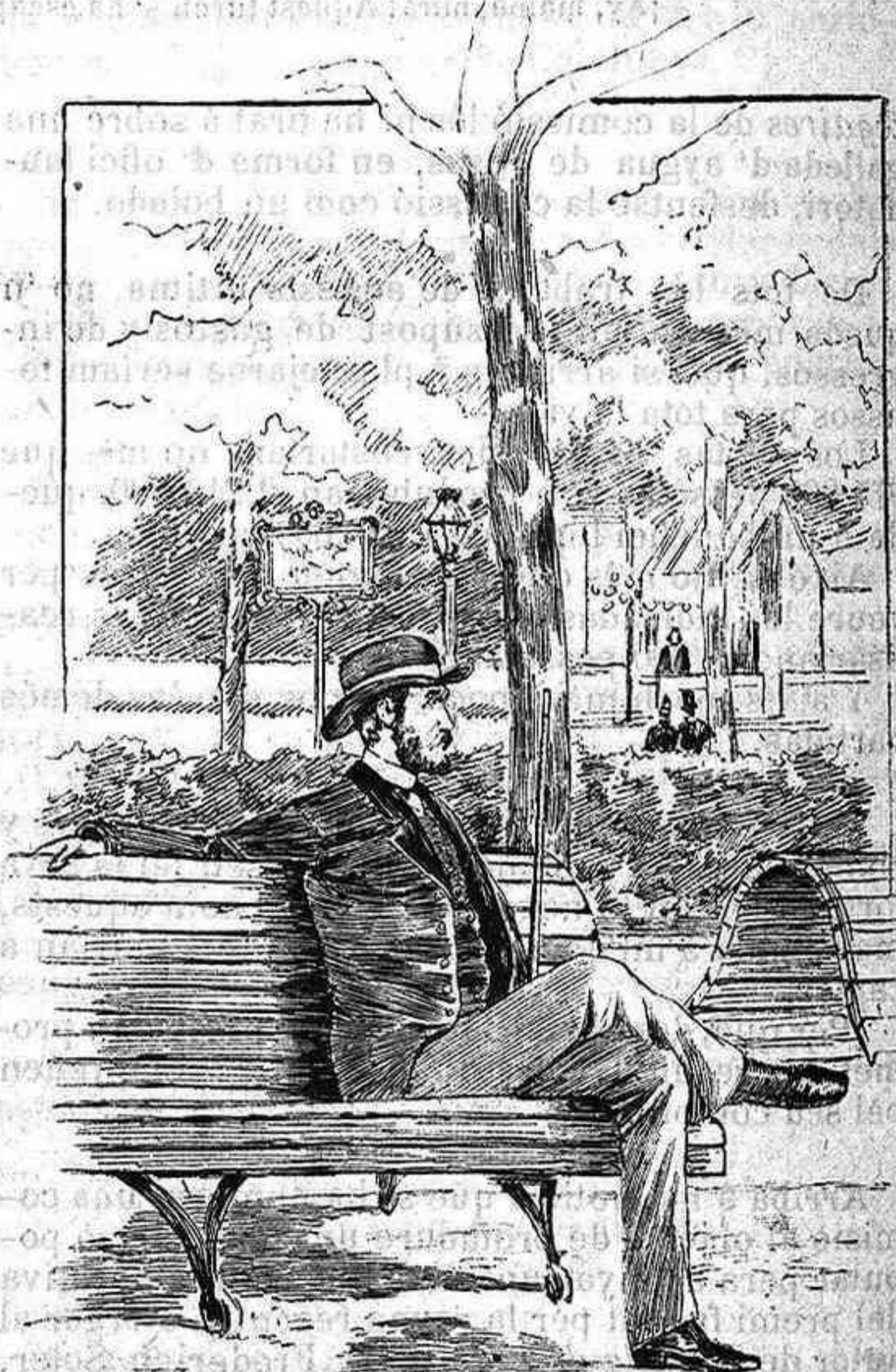

XARADAS.

I.

La germana de la Marta
que 's diu *Prima-dos-tres-quarta.*

A LA EXPOSICIÓ.

—¡Que bè s' hi está! Grans camins,
núvols de flors esplendents...
Y sobre tot, un ja sab
que aquí may hi troba empentas.

— ✂ Apareixerà demà ✂ —

LO

NÚMERO MILENARI

← DE →

LA CAMPANA DE GRACIA

*Gran luxe, espléndida ilustració, text y dibuixos
dels primers literatos y pintors de Catalunya.*

Preu **UN RAL**

REGALO

NÚMERO MIL

ALS

COMPRADORS DE DIT PERIÓDIC

PER MEDI DE SORTEIG

quals bases s'indican en lo mateix número

Los originals dels dibuixos d'aquest
número, se troban de manifest en lo

CARRER DE PETRITXOL

EXPOSICIÓ PARÉS

Ahont se vendrán també exemplars desde demá.

tè una nena molt pitera
que 's diu *Prima-dos-tercera*,
y esta relacions mantè
ab un jove qu' es barbè.

Mes *Hu-dos-quart* la barbera
qu' es del jove la *hu-primer*a,
vol que 's casi ab la *Tres-quarta*
qu' es la filla de la Marta.

A. KIN FO.

II.

Era jo un minyó prudent
quan ab la *total* anava;
aixís es que may deixava
à cap *dos-hu* descontent.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

—*Tot* qu' es un bon *tot total*
en Manel—digué en Fenosa—
puig no ha sentit, va formal,
los *tot* de 'n

PEP RAMOGOSA.

MUDANSA.

Fou tan bó 'l *tot* que passá
l' altre día ab un del *tot*,
que 's promogué un alhorot
y ell tot fret se va quedá'.
Es lo cas, donchs, que al aná'
á agafar á un cert gossot
sens mirars hi 'l tabatot
doná un *tot* que no devía,
y fugintli ab alegría
lo deixá ab un pam de *tot*.

J. ABRIL.

TRENCA-CLOSCAS.

D RAFEL DE LLORET.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama ca-
talá.

GUERRER AVENTURER.

CONVERSA.

—Adiós Marqués, já quín carrer vius que no 'm re-
corda?

—Búscaho, puig tú mateix ho has dit.

PATILLETAS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
4 3 8 6 8 4 9 4.— » » »
4 3 5 7 5 4 9.—Id. en diminutiu,
3 2 7 5 4 9.— » »
7 2 3 8 9.—Provincia espanyola.
3 8 4 9.—Nom de dona.
9 6 9.— » » »
3 8.—Part del cos humá.
1.—Consonant.

UN ANTIDINACOSMOPOLITERÁPICH.

GEROGLÍFICH.

XX XX

FA

NXL

A. TRINIDAD.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatre. 21 y 23

¡Que no dormin los que vulguin
la *Campana* de demá,
perque, segons la veu públ. ca
no n' hi haurá per qui 'n voldrá!